

LEVEN

 Ik heb geen klappen om uit te delen; ik heb wat omhelzingen. Vroeger bokste ik, zoals u weet, voorheen, om er min of meer een beroep van maken. Dus ik ben een lange tijd geleden gestopt met die klappen uit te delen, behalve tegen de duivel. Ik zat hier vanmorgen te denken, bij het eten van deze . . . over de tafel kijkend, deze verschillende soorten, hoe ze . . . ze aten. Sommigen hadden eieren, en sommigen hadden pannenkoeken, en worst, enzovoort, en toch zijn we allemaal mensen. Het is vreemd, nietwaar—dat we allemaal mensen zijn en zulke uiteenlopende eetgewoonten hebben?

² Ik denk dat het net zo is met onze religieuze ideeën. Zie? Ik denk dat we . . . Sommigen hier zeiden dat ze tot de Foursquare behoorden en sommigen de Assemblies en sommigen *dit, dat*, maar tenslotte zijn we allemaal Christenen, ziet u. Het is gewoon de . . . Dat is hoe het is. En dat was broeder Courtner waar ik aan probeerde te denken, van de Foursquare, broeder Courtner. Is hij nog bij hen? [Iemand zegt: “Courtney.”—Red.] Courtney. Hij is echt een fijne man.

³ Over pannenkoeken eten—ik heb daar een klein verhaaltje over. Ik weet dat dit terzijde is, hoewel het misschien nu niet zo gepast is, maar wij begrijpen het. Ik—ik hou van vissen, en ik hou van pannenkoeken. En dus was ik in, helemaal ver boven in New Hampshire. Ik was op forel aan het vissen. Dat is min of meer het thuisland van de kleine beekforel. En ik zat daar ongeveer twee dagen ver ingereisd met een rugzak op mijn rug en ik was ver weg hoog in de bergen. En ik—ik zou ze vangen, weet u; als ik twee of drie kreeg om te eten, liet ik de rest vrij—hield er gewoon van om ze te vangen. Dus ik . . . Er zaten wat wilgen achter me, elandwilgen, waar mijn vlieglijn steeds in vastraakte. Ik had een kleine schuiltent en ik dacht: “Welnu, morgenochtend zal ik vroeg opstaan en daarheen gaan en die wilgen omhakken.” Dus o, het wemelde gewoon van de forellen, spelend onder die, weet u, waar het water het had weggespoeld, weet u wel, onder de oever—een paar mooien. En ik zou hem vangen, met hem spelen, en hem snel naar binnenhalen, weet u, om hem niet te doden en hem dan weer loslaten. Dus ik dacht . . . O, ik had een hele goeie tijd.

⁴ En dus, ik ging er die ochtend vroeg heen; ik dacht: “Ongeveer twee van die brownies voor ontbijt zal zo ongeveer goed zijn, met wat pannenkoeken,” weet u; en dus, ik koop het kant-en-klaar, want ik kan het niet mixen, weet u; ik—ik kan geen water koken zonder het aan te branden, dus ik—ik moet gewoon . . . En, dus ik ging daarheen en ik pakte mijn vlieglijn, vertrok tegen daglicht, hakte die bosjes om en ving een paar

vissen en liet er toen een paar vrij, en verwondde een paar en ik bracht die terug.

⁵ Op mijn terugweg . . . U broeders die jagen, u weet wat het is als er een kleine oude zwarte beer in de buurt rondsuffelt. Dus een kleine oude berin daar met twee welpen waren mijn tent binnengegaan, eerlijk waar, ze hadden—ze scheurden de boel gewoon aan stukken; en daar waren ze. Ik hoorde iets schrapen—ik keek op en daar zat deze oude moeder daar met deze twee welpen, ze hadden gewoon alles wat ik had overhoopgehaald.

⁶ Ik wist dat ik terug moest; het is niet zozeer wat ze eten, het is wat ze vernielen. En . . . dus ik had een kleine bijl in mijn hand, ik had een oud roestig pistool daar liggen, maar het lag in de tent. En dus, zij zou . . . en zij zijn . . . O, een moederbeer zal u wel aanvallen, elke dier wel, weet u, als je drukte maakt in de buurt waar ze welpen hebben. En ik bleef wat op afstand en ik zag een boom waar ik snel in zou kunnen klimmen. En sowieso wilde ik haar niet verwonden en twee wezen achterlaten in het bos. Dus, ik had deze kleine oude bijl in mijn hand. Dus ik zei: “Ga daar weg,” en ze keerde zich om; wel, ze, in plaats van naar me toe te komen, liep ze weg en ze kirde naar deze welpen, weet u. En één van de welpen liep haar achterna. De andere kleine makker had z’n rug naar me toegekeerd en zat zo. Wel, ik dacht: “Waarom ben jij niet weggegaan, kleine kerel?” En zij bleef maar kirren om die welp te laten komen—hij wou niet.

⁷ Wel, ik ging zijwaarts, zei: “Waar is het kereltje zo in geïnteresseerd, dat hij niet naar z’n moeder wil?” En zij rende een klein stukje terug, zo—en ik hield mijn boom in de gaten—zodat ze—ze . . . maar ze ging naar de welp toe om hem te laten komen. En ze was bang om dicht bij mij te komen maar dan was ze ook bang om bij de welp te komen; en ze kirde ongeveer twee of drie keer en ging dan terug naar haar andere welp. En deze kleine kerel zat daar gewoon iets te doen en ik vroeg me af wat hij in vredesnaam aan het doen was. Dus bleef ik naar mijn boom kijken, en ging er zijwaarts om toe.

⁸ Weet u wat die kleine kerel had gedaan? Ik had daar een emmer met stroop, voor mijn pannenkoeken—want ik hou van . . . Ik ben een . . . was vroeger een Baptist, weet u, en ik hou er niet van om ze te besprekelen, ik hou ervan om ze echt te dopen, het er goed op te gieten, weet u. Ik had een mooie emmer met stroop, ongeveer zo groot, en die kleine kerel was in deze emmer stroop gegaan—en u weet hoe ze van zoetigheid houden—en hij had het deksel eraf gehaald en hij had het in z’n armen geklemd. Natuurlijk wist hij niet hoe hij het moest eten, en hij stak er z’n kleine pootje in en likte het op *die* manier op, weet u, op *die* manier, dat stroop op aan het likken. Welnu, dat was het einde van de pannenkoeken en stroop, dat zag ik wel.

9 Dus ik zei: “Ga weg daar,” en hij wilde niet naar me luisteren, weet u. En na een tijdje draaide hij zich om en keek; hij kon z’n ogen niet open krijgen, stroop, weet u, trok z’n ogen zo heen en weer, het schattigste wat ik ooit heb gezien, zonder een camera, weet u. En hij zat onder de stroop van de top van z’n hoofd tot aan z’n tenen toe. En ik stond daar en lachte tot mijn zij pijn deed. Ik zei: “Dat is net als een goede Pinksterbijeekomst.” Zie? Ja, zeker. Uw hand in een emmer vol honing stoppen helemaal tot aan uw elleboog en gewoon beginnen te likken, weet u, en geen veroordeling of vrees.

10 Het vreemde was, nadat ik hem daarvan weg had gekregen, hij bij al de stroop was gekomen, hij at dat op voordat hij wegging, en hij rende daar naar buiten, naar waar zijn moeder en kleine broertje waren, en zij begonnen hem af te likken. Dat is hoe we hopen dat deze samenkomst uitpakt: dat de rest van hen wat van de honing probeert af te likken, weet u.

11 Dat is een ruwe manier om jezelf voor te stellen, nietwaar? Maar, ik. . . dat is de enige manier die ik heb om het te doen, u weet wat ik bedoel, en ik weet zeker dat u het op die manier het begrijpt. Het is zo’n groot voorrecht om hier vanmorgen bij u broeders te zijn, en te weten dat—dat u mij sponsort onder moeilijke omstandigheden. Ik. . . Natuurlijk, zoals u weet, als Hij het mij op het podium openbaart, laat Hij. . . ik, onder. . . U weet wat ik bedoel. Zie? Onder moeilijkheden doet u het.

12 Vaak, in de samenkomsten, ik weet niet waarom, maar soms hebben mensen de verkeerde opvatting van wat ik probeer te doen. Ik probeer een barrière neer te halen om van alle mensen die Christenen zijn broeders in Christus te maken, ziet u. En soms, daarbij, ga ik hard tekeer tegen organisatie; het is niet dat ik tegen een organisatie ben, zie, helemaal niet. Nou, ik heb me bij geen enkele aangesloten omdat ik dacht dat als ik in de bres bleef staan, ik meer invloed zou kunnen hebben dan als ik het beetje invloed dat ik heb op één bepaalde groep mensen zou gebruiken. En ik ben heel ijverend voor de Pinksterbeweging. Ik was een Zendingsbaptist -prediker. Toen ik dit zag, was *dit* het. En sindsdien ben ik heel ijverend voor de mensen; ik heb ze lief.

13 En dan, bij lange na een geschiedkundige te zijn, maar door wat geschiedenis te lezen, en erachter te komen dat het meestal de—de organisatie is dat—dat wanneer het zo georganiseerd wordt totdat het de ander niet kan erkennen, God het gewoon op het schap legt en het niet meer gebruikt.

14 Nu, ik wil niet dat onze groepen zo zijn—ik—ik denk dat een organisatie iets moois is: het zorgt voor een goede reine broederschap, en, weet u, het—het dient zijn doel. Maar ik wil ze altijd op een plek hebben waar de ene z’n arm om de andere kan slaan en, u weet wat ik bedoel, gemeenschap kan hebben.

¹⁵ Zoals de oude broeder Bosworth eens tegen me zei, de goddelijke, heilige oude man, velen van u kenden hem, F. F. Bosworth, hij zei tegen mij, zei: “Broeder Branham, u spreekt steeds over *fellowship*. Weet u wat het is?”

Ik zei: “Ik denk van wel.”

¹⁶ Hij zei: “Het zijn twee makkers in één schip.” Dus, ik dacht dat dat een heel goede uitdrukking, zie: twee kerels in één schip; dan is er plaats voor ons allemaal.

¹⁷ Als ik onze broeder hier, een bepaalde broeder, een snelle rivier zag afvaren, in een kleine boot waarvan ik wist dat die boot de stroomversnelling niet zou halen, zie, en ik tegen hem begon te schreeuwen, is het niet dat ik iets tegen de broeder heb, het is liefde die me dat laat doen. Ziet u? Het is de boot waarin hij zit, het zal hem niet houden. Zie?

¹⁸ Nu, wanneer organisaties . . . Ik denk dat als de organisatie zich zou organiseren, en hun leer dan eindigen met een komma, in plaats van een punt: “*Dit is dit, en dit is dat en dat is alles.*” Als ze gewoon een komma zouden zetten: “Wij gelóven *dit, plus* zoveel als de Here ons kan toevoegen.” Dat is waar Luther een fout maakte, rechtvaardiging door geloof, dat was het. Wesley maakte een fout door heiliging, tweede werk van genade, en weigerde de Heilige Geest te ontvangen toen Die binnenkwam. Als u het eindigt met een komma, goed dan.

¹⁹ Dus ziet u, God is zo groot, de tent strekte zich uit over ons allen. En wij . . . verschillend voedsel te eten, ons verschillend te kleden, verschillend uit te zien—wij zijn verschillend. Maar God is een God van verscheidenheid; Hij is geen God . . . Hij is geen Sears & Roebuck, Harmony House. Zie? Hij . . . God is een God van verscheidenheid. Kijk hier buiten: grote bergen, kleine bergen; groene bomen, woestijnen; witte bloemen, blauwe bloemen, roze bloemen, rode bloemen; roodharige mensen, zwartharigen en—en grijscharigen en dan helemaal kaal. Zie, Hij is een God van verscheidenheid. Hij . . . Ik geloof dat Hij—Hij het op die manier graag mag, dat is hoe Hij het gemaakt heeft. Ik denk dat in ons organisatieleven, dat God het op die wijze heeft.

²⁰ Ik ben een zuiderling. De grote baas hier zegt, dit land, wat zij zeggen is in orde. Ik denk dat in de rassenscheiding-toestand, van het zuiden; sommigen zeiden eens tegen mij, zeiden: “Broeder Branham, als zuiderling, wat denkt u van rassenscheiding?”

²¹ Ik zei: “Het is niet aan mij om te zeggen. De baas, de overheid, zei: ‘Laat het zijn wat het is—stond ze toe te trouwen, enzovoort.’” Ik zei: “Dat—dat is aan hen; als Amerikaan, ik—hou ik me aan de wetten. Voor mij hoor je het te laten zoals God het had; Hij maakte een blanke man, zwarte man, bruine man. Hij is een God van verscheidenheid; laat ze blijven zoals God ze gemaakt heeft,” dat is wat ik denk. Als ik een zwarte man was, zou—zou ik in mijn klasse mensen willen blijven; als ik een Chinees was,

geel; ik—zou—zou ik zo willen blijven. Omdat ik Angelsaksisch, blank ben, laat me onder de blanken trouwen, mijn kinderen hetzelfde leren, en gewoon het soort bloem en de kleur blijven die God ons in het begin maakte; tenslotte is Hij Degene Die het gemaakt heeft.

²² Als ik tot de Assemblies of God behoor, zou ik Assemblies of God zijn; als ik tot de Foursquare behoor, zou ik Foursquare zijn. Zie? Maar ik zou altijd m'n armen willen uitstrekken naar iedereen, zie, ze allemaal bij elkaar krijgen. Zie? Dat—dat is het; gemeenschap, de een met de ander. Op die wijze ben ik verkeerd begrepen.

²³ Soms . . . Ik had hier niet lang geleden een band dat uitkwam over . . . *Slangenzaad*. Dat veroorzaakte een groot conflict. Sorry dat die jongens dat naar buiten lieten, die in mijn—in mijn . . . zij zijn niet meer bij mij, maar sorry dat ze dat naar buiten lieten. En, tenslotte, als het terecht kwam onder kerken . . . Ik begrijp dat predikers herders zijn, ze waken over hun kudde voor . . . en als ze het niet doen, zijn ze geen goede herders. Ja. Zie, ze—ze moeten over hun kudde waken, en dus, waarover de Heilige Geest hen tot opziener heeft gemaakt.

²⁴ Er zijn veel dingen die zijn gezegd, verschillenden, iedereen heeft zijn idee over dingen, we hebben daar recht op, zie, op onze ideeën. Maar dat, ik—ik zou . . . ik zou dat zeker niet naar buiten hebben laten komen. Het was mijn eigen mening, over wat ik dacht, in de Schrift, van—van, dat het geen appels waren die Eva at wat de zonde veroorzaakte. En dat . . . Daarvan, echter, leek het een zure, agressieve reactie te veroorzaken onder sommige van de broeders. Ik—ik wou dat het niet naar buiten was gekomen; want, ziet u, ik—ik ben hier niet om te proberen mijn broeders te hinderen; ik ben hier om te proberen mijn broeder te helpen—ik werk voor één doel, en ik denk dat we dat allemaal proberen te doen.

²⁵ En de Assemblies en de—de Foursquare en de Oneness en wat ze ook zijn, zie, zij zijn allen broeders. En we behoren te proberen één doel te bereiken, dat is het Koninkrijk van God. Zie? En zo veel zielen als ik kan binnenhalen, met mijn net, om ze Daarboven te sturen, ik wil het bij die van u en u en al de anderen doen. Daar is waar we naartoe gaan en daar werken we voor, is Daarboven.

²⁶ En u realiseert u, vijftien jaar op de velden met de broeders, dat er wel kleine dingen moeten opkomen in verschillen van ideeën. Hier zitten we hier vanmorgen in zoveel harmonie als men kon zijn, geloof ik, maar laten we hier een poosje zitten en beginnen te praten; voor u het weet zou er een broeder zijn die iets zou zeggen waar de ander—de ander het misschien een beetje oneens met hem zou zijn. Nu, er zijn echte mannen voor nodig, echte Christenen, om dat te weerstaan en zich nog steeds als een

broeder te voelen, ziet u. U moet het in uw hart hebben. U kunt niet gewoon—u kunt daar niet—u kunt daarmee niet bedrogen uitkomen. Als u zegt dat u dat bent, en u bent het niet—dat is wat het hield . . . dat is wat—dat is wat het verhindert. U moet er duidelijk en helder mee zijn, ziet u. En, wij—wij zouden anders zijn. Bijvoorbeeld als, neem een bepaalde . . . als een broeder ergens was en zich onder een bepaalde klasse mensen kwam . . .

²⁷ Een broeder getuigde vanmorgen tegen mij dat hij tot de bediening geroepen werd als kleine jongen, en toen viel hij, zei hij. En ik . . . En hij zei: maar toen kwam hij terug met meer roeping om te prediken dan ooit tevoren. Ziet u wat het was: toen hij een Christen werd, kwam hij in de verkeerde omgeving terecht, zie, en die omgeving beïnvloedde hem. Zie? En blijft u maar rondhangen met dat soort omgeving, u . . . het—het beïnvloedt u. Ik hoop dat u tussen de regels door leest wat ik zeg, zie. Het beïnvloedt u in die omgeving; en voor u het weet, wordt u een deel van die omgeving—u gaat erin op.

²⁸ En net als een goede reine man, die rein en moreel is, en hij begint om te gaan met een groep mensen die dat níét zijn, zie; u neemt de geest daarvan aan. Alles wordt bestuurd door een geest. Landen worden door een geest bestuurd. Wanneer ik in verschillende landen ga, de manier zie hoe ze handelen en doen, kunt u zien dat het de geest van dat land is.

²⁹ Ik ging naar de markt . . . Excuseer mij, zusters. Ik ging een paar dagen geleden naar de markt met mijn vrouw, en we dachten dat het iets vreemds was: we zagen een dame met een rok aan. Ze zijn bijna allemaal naakt, weet u, met die korte broekjes aan. En ze zei—en ze zei . . . En ik wist dat velen van hen daar in koren zingen en, weet u, gewoon fijne, weet u, de—de beroemdheid van de stad.

³⁰ En mijn vrouw is een van die ouderwetse meisjes, weet u, en ze zei: “Ik vraag me af waarom ze het doen.”

³¹ Ik zei: “Lieverd, het is een geest, zie; die op hen komt. Zie? Het is een geest; die vrouwen bedoelen niet . . . ze beseffen niet wat ze doen. Zie? Ze bedoelen dat niet, maar het is een geest die op hen komt.” En voor u het weet: ze beginnen gewoon een beetje, dan een beetje meer; en zonde is zo (Wat zou ik zeggen?) subtiel, ja, subtiel—gewoon zo subtiel. Het komt binnen, het is zo mooi, en het is zo subtiel; dat is hoe het u pakt.

³² Wel, ik denk, vaak, dat goede, gezond denkende mensen in een—een organisatie komen en dat je, soms, dat je daar een plaats in krijgt dat wat . . . “Wij zijn de groep,” begint te worden. Zie? En het is eigenlijk niet de broederschap, er is gewoon een geest die onder hen komt, zie, en het geeft niet genoeg ruimte voor de andere broeder, ziet u. Ik—ik denk dat dat zo is; en ik vind het in allen, en we weten . . . Dat is goed.

33 Dus ik ben hier, mijn broeders, om mijn net samen met u allen uit te werpen, om alles te doen wat ik kan voor onze—onze lieflijke Redder, Jezus Christus, de Zoon van God. Ik—ik—ik heb geen. . . Nee, ik ben geen prediker, om maar te zeggen een prediker zoals jullie mannen die geleerd zijn en daartoe geroepen zijn. Ik heb een kleine gave, die God mij gegeven heeft, en het is net alsof je in een versnelling schakelt; ik kan mezelf er niet in zetten.

34 Ik ontmoette hier vanmorgen een broeder die Bacon heet, was het geloof ik, of. . . Bacon was het geloof ik, daar in het hotel, ja; zei dat hij hier jaren geleden was, toen ik in de samenkomst was. In die tijd was het gewoon een klein fenomeen van mijn handen op iemand te leggen, en zou dan weten wat het was. Dan, weet u nog, ik vertelde u dat Hij me vertelde dat het zou gebeuren dat ik het geheim van hun hart zou kennen. Nu, let op de samenkomst. Zie? Nu, dat—dat is waar.

35 Maar het. . . Wat is het? Waar ik iets tekort kom—God, wellicht wetend dat ik van de mensen hou, en Hij gaf me gewoon iets anders om door te werken, zie. En ik wil niet. . . Ik—ik wil het maken voor het hele lichaam van Christus, voor ieder, zie, om te proberen ieder te beïnvloeden die ik kan om de Here Jezus te dienen. Het is misschien vreemd, voor sommige mensen, maar ik probeer ze aan te moedigen om te gaan zitten en het Schriftuurlijk te bekijken; als het niet de Schrift is, geloof het dan niet. Nee meneer.

36 In het Oude Testament hadden ze een manier om te weten of het de waarheid was of niet. Als een profeet profeteerde, een dromer een droom droomde, namen ze hem mee voor de Urim en Thummim. En dan. . . Dat is de borstplaat op Aäron. En—en hoe echt het ook klonk, als die bovennatuurlijke lichten niet opflitsten bij die Urim en Thummim, geloofden ze het niet, zie, want het moest het bovennatuurlijke zijn. En als de Urim en Thummim het niet bevestigde—hoe echt de droom ook klonk of wat de profeet zei—dan was het fout. Nu, dat was in het Levitische priesterschap. En dat priesterschap dat weg is gedaan, neemt die Urim en Thummim weg, maar God heeft nog steeds een Urim en Thummim, dat is Zijn Woord. Ongeacht hoe iemand klinkt, het goed klinkt of als het zo fijn klinkt dat het het programma zou zijn, voor mij moet het opflitsen op die Urim en Thummim. Het moet dat Woord zijn, of het is. . .

37 Zie, de. . . Ja, God kan dingen doen; nu, we hebben allerlei dingen gehad, en ongetwijfeld godvruchtige mannen, goede mannen, maar we. . . zoals verschillende dingen als sensaties en bloed en olie en van alles—dat zou in orde mogen zijn. Zie, God kan dat doen; ik zeg niet dat Hij—Hij het níét kan doen—Hij kan doen wat Hij wil, Hij is God; en het gaat mij niet aan om Hem te vertellen wat Hij moet doen, Hij doet wat Hij wil. Maar voor mij: laat het Schriftuurlijk zijn; dan weet ik dat het juist is. Zie?

Laat het daar opflitsen op de Schrift, dan is dat—is dat in orde, want ik weet dat Hij achter *dit* zal staan, over dat andere weet ik niet. Maar proberend het op die manier te houden zo goed als ik kan . . .

³⁸ En ik—ik laat mijn samenkomsten nooit groot worden, waar het zou kunnen zijn dat ik zou moeten . . . zoals sommige van onze dierbare broeders, fijne mannen, zoals broeder Oral Roberts . . . Toen Oral en ik elkaar voor het eerst ontmoetten, had hij een kleine haveloze tent; en ik was aan de ene kant van—van Kansas City, Kansas en hij was in Kansas City, Missouri— ik heb onze foto waar we samen staan—hij zei: “Denkt u dat God mij zou antwoorden voor . . .” Wel, daar was een man: slim, intelligent—groot man van God, goed geloof.

Ik zei: “Broeder Roberts,” nog maar een jonge prediker, ik zei: “God zal ieders gebed beantwoorden, die oprecht zal zijn.” Hier gaat hij.

³⁹ Laatst . . . Zo’n dierbare broeder. Ik was . . . had een samenkomst—Zakenlieden, Tulsa— toen had ik een samenkomst daar in het auditorium; en Oral kwam binnen, hij had zijn been bezeerd en hij riep me van het podium; ik ging en bad voor hem. Hij zei: “Heb je de . . . mijn gebouw al gezien?”

Ik zei: “Nee, broeder Roberts, nog niet.”

Hij zei: “Nou, ga er maar langs om er te kijken.”

⁴⁰ Dus de volgende dag glipte ik binnen, zodat hij er niet zou zijn, weet u, ik wil niet . . . een grote man . . . zo’n man, ik weet dat z’n tijd kostbaar is. Dus ik ging, zat in zijn huis—ik kon niet aardiger behandeld worden als ik in mijn eigen huis was geweest, Oral Roberts, zo’n fijne kerel.

⁴¹ Tommy Osborn, o my, ze dragen gewoon geen beter schoenleer. Dat is alles. Die . . . Hij is gewoon een . . . hij is een dierbare jongen; ik was bij hem thuis, en o, zulke aardige mannen. En, zoals ze allemaal beweren dat ik eerst op het veld begonnen was, en zij zagen het, en dat is wat hen deed gaan.

⁴² Ik ging er toen heen; broeder Fisher—ik was bij zijn groep in Zuid Afrika— hij leidde me rond door Orals gebouw. Ik keek: zo’n kolossale plek—prachtig. Als u het nog nooit gezien hebt, zorg dat u het ziet. O, u hebt nergens ter wereld ooit zoiets gezien.

⁴³ Ik was net bij broeder Tommy Osborn geweest en heb zijn geweldige plek gezien, honderden IBM machines die daar waren—menselijke handen raken de letters niet eens aan, [Broeder Branham knipt een paar keer met zijn vingers—Red.] lopen er gewoon zo doorheen. Tjonge! Geld dat met vrachten binnenkomt en op een transportband wordt gestort en zo verder loopt. Ik dacht: “O my!” Zie; hij moet het hebben, hij . . . Luister, dat is een groot werk.

44 En ik stond daar aan de buitenkant, ik dacht: “God, wat ben ik dankbaar—kijk eens hier naar dit gebouw hier, ongeveer twee en een half miljoen dollar denk ik, zie; het succes van één kleine Pinksterjongen.” Wat God kan doen, zie; één kleine *Oakie* uit een achteraf plekje daar—wat God kan doen; het laat gewoon zien . . . Toen zag ik Tommy, Tommy Osborn.

45 Daar in Orals tuin staande—ik . . . er waren een heleboel mensen, u weet wel hoe ze bij je doen, buiten staan te wachten, en—en een politiemannam me er doorheen en liet me achterom naar buiten om er omheen te komen zodat ik de auto kon pakken, en broeder Fisher zou omlopen en me op gaan halen en me achterom komen ophalen. En ik stond daarachter te kijken, mijn handen achter me, keek naar dat grote gebouw, hoe mooi, en—en keek naar de spiegel daarbinnen, weet u, de uitstreckende handen, en ik dacht . . . En ik zei: “Wel, ik heb . . .” Iets zei gewoon tegen me: “Wel, hoe zit het met jou?” Ik dacht: “En dan zeiden de broeders dat mijn kleine bediening hen op het veld hielp plaatsen.” Zie, elk van hen afzonderlijk vertelde me dat.

46 En ik dacht: “Wel, ik geloof dat misschien . . . waarom . . . waar . . . Als ik daar was, waarom had ik niet zoiets?” Zie? Ik dacht: “Ik zou het vreselijk vinden als ze bij mij zouden komen,” één kleine typemachine die achterin een stacaravan staat, en iemand moeten smeken om me te helpen om de brieven eruit te krijgen. Ik dacht: “Wel, zie je, misschien kon God me niet vertrouwen.” Zie? “Misschien, als ik zo was geworden, wel, was ik dan misschien niet mezelf geweest.” En ik dacht: “Maar ik ben God zo dankbaar dat Hij iemand kon vinden, die Hij zo kon vertrouwen.” Mm-hm.

47 Ik zou niet willen dat u iets zegt over . . . Ik bedoel hier niets anders mee, maar terwijl ik daar stond, begon ik te huilen. En ik dacht: “Wel, Vader wist dat ik, geen opleiding. Die jongens, hoe lieflijk, dierbaar . . .” Ik draaide me gewoon om en begon terug te lopen, wachtend tot de auto kwam; ik stond daar, keek naar dat grote gebouw, zo duidelijk als ik ooit heb gehoord, een Stem, die zei: “Ik ben uw Deel.” Nu, dat is—dat is goed. “Ik ben uw Deel.”

48 Ik zei: “Dank U Heer; dan, met het weinige dat ik heb, zal ik het beste doen wat ik kan om het deel dat U mij gegeven heeft in te zetten voor het Koninkrijk van God.”

49 Nu, dat is hoe ik heb geprobeerd klein te blijven. Ik heb niets, en we hebben wat boeken, maar die zijn niet van mij, die zijn van broeder Gordon Lindsay. Wij kopen ze gewoon op voor veertig procent zodat wij kunnen . . . En ik moet de mannen er geld voor geven als ik weer thuiskom en sinds ze naar de Westkust met deze boeken kwamen. En velen ervan werden beschadigd; geven ze aan mensen—ieder die ze wil, hebben ze geen geld, wel, dan kunnen ze ze toch hebben. Zie?

⁵⁰ Dus, ik probeerde bij geld vandaan te blijven. Ik heb nog nooit in mijn leven een offer opgehaald. En ik dacht: “Wat zou ik doen als ik iets groots moest sponsoren?” Ik—ik zou het niet kunnen doen. Het is gewoon. . . Ik—ik kon het gewoon niet doen. Dat is alles. Dus, de grote, oneindige God wist dat.

⁵¹ Dus, het weinige dat ik wel heb, wat Hij mij gegeven heeft, dat probeer ik te delen met u broeders, zie, u bent de Gemeente, en mogen we allen gewoon één blijven, zie, en—en gewoon bij elkaar blijven als broeders, en laten we delen hetgeen we hebben met elkaar. Zie? Op die manier. . . we—we zijn in een grote strijd, en we—we vechten tegen de zonde, niet tegen elkaar; gaan—gaan we tegen elkaar vechten, dan—dan kan Satan achterover leunen en het ons gewoon laten uitvechten. Zie? Maar laten we ons. . . alles wat we hebben naar het Koninkrijk keren en onze schouders de een tegen. . . bij de ander zetten, opwaarts beginnen te gaan, en voor dáár werken, want ik denk niet dat we al te veel langer hebben, ik denk dat we aan het einde van de weg zijn. Misschien gewoon omdat ik een oude man word dat ik dat denk, maar ik. . . nee, dat is het niet, want ik heb dat altijd gedacht. Ik—ik geloof dat we aan het einde van de weg zijn. En, laten we bidden, en helpen en steunen.

⁵² Nu, er is, broeder—broeder Roberts en zij, ze—zij—zij hebben. . . Zie, nu, ik wil niet dat u denkt dat ik iets tegen broeder Roberts zeg. Hij is een van de fijnste mannen die ik ooit heb ontmoet, Tommy Osborn, velen, en Tommy Hicks en, die broeders zijn fijne broeders; wat ik probeer te zeggen. Ziet u, met. . . Nu, broeder Roberts heeft denk ik een universitaire opleiding, hij is slim. En hij is. . . En God heeft die man gewoon op zo'n manier gezegend, hij heeft gewoon alles om hem heen daar, om te kijken. . . Wij allemaal, als wij. . . God heeft ons óns deel toebedeeld, en hem dát deel toebedeeld, maar álle delen maken één deel, zie, gaat naar het Koninkrijk van God, ziet u, we willen ons samenvoegen.

⁵³ Nu, als ik probeer mij af te scheiden van broeder Roberts, zou dat hetzelfde zijn als waar ik over gesproken heb, de ene organisatie die zich van de andere afscheidt. Laten we één grote groep zijn, zie, gewoon één grote groep.

⁵⁴ Toen ik tot de Christen Zakenlieden sprak—ik ben bij hen geweest—zij zijn een soort oase voor mij geweest. En omdat. . . want door hen het te laten sponsoren, zullen de zakenlieden van de kerken komen, en natuurlijk laat dat het er min of meer op lijken of de voorganger het wel bijna moet, weet u, vanwege teleur te stellen voor de gemeente. Maar ik zei de Zakenlieden hier niet lang geleden, ik zei: “Broeders, ik ben, zoals de broeder zei: ‘Ik—ik ben nooit, nooit hypocriet genoeg geweest om mijn mening in enig opzicht achter te houden. Als het zo is, is het zo. Als ik het zeg—niet met een hard gevoel, maar met liefde zeg ik het.’”

55 Als uw kleine jongen of klein kind daar op straat was en u zegt: “Junior lieverd, als je niet binnen, verongeluk je misschien,” dat is geen liefde; echte liefde zal hem daar beetpakken en hem schudden en maken dat hij van die straat afblijft. Zie? Dat—dat is echte liefde. Zie? Zie? En dat is—dat is wat het is, broeders. Ik bedoel het niet ergens om te. . . Nu, hou dat in gedachten. Zie? Nu, ga Junior niet strelen, ziet u, we moeten het Junior vertellen en hem recht laten komen. Zie?

56 Nu. . . de liefde van broederschap, gemeenschap, samen, samenwerken, en net als samenwerkingsafspraken en zo; dat is wat we proberen te doen in het Koninkrijk van God.

57 Nu, in deze geweldige tijd waarin we leven, waar we in de eindtijd zijn— ik denk. . . Ik weet niet hoeveel tijd ik hier heb. Nog ongeveer vijftien minuten? We werken voor leven; we worstelen voor leven. En we zijn. . . En in deze levensworstel komen we erachter dat we verschillend zijn—maar we zijn hetzelfde. Ik ontdek dat mijn vinger niet mijn oor is, en mijn oor niet mijn oog is; en ik. . . maar ik ontdek dat ze samen moeten werken om de taak klaar te krijgen. En zo moeten wij het doen, ziet u. We moeten samenwerken om de taak klaar te krijgen; daarom ben ik hier: is proberen de taak klaar te krijgen. Niet om het werk te dóén, dat kan ik niet. Ik ben hier om samen met u broeders te werken om de taak klaar te krijgen. Ik denk dat de mogelijkheden. . . En het is mogelijk en ook aannemelijk dat er nu iets hier kan plaatsvinden dat een opwekking door elk van uw kerken zou sturen en, ziet u, dat het dat zou kunnen doen.

58 Nu, het weinige wat ik heb, om het mee te doen, dat voeg ik bij u broeders, let het op Gods grote gouden altaar met ons offer en gemeenschappelijke grond, Jezus Christus. Zie? Daar zijn we aan het werk. Ik ga werken met alles wat ik kan, en alles wat ik. . . Als u ziet dat ik. . . denkt dat ik het iets beter zou kunnen doen, wees gewoon vrij het mij te vertellen, ziet u, en ik zal het zeker doen. Ik zal alles doen wat ik kan om met u samen te werken, alles te doen wat ik kan voor het Koninkrijk van God. En dan, aan het eindtijd, dan zullen we allemaal willen horen zeggen: “Het was goed gedaan, mijn goede en trouwe dienstknechten.”

59 Bedenk, deze bijeenkomst hier, het zal over vijf dagen verleden tijd zijn. Zie? En dan zal het ons op een dag weer tegenkomen. Dus laten we er alles aan doen wat we kunnen om het goed te laten zijn.

60 Ik zou graag een woord of twee hier willen zeggen als het goed is, gewoon over een kleine. . . Ik wil—ik wil Zijn Woord één keer aanhalen, en even. . . misschien eventjes, als een tekst—en ik zal goed opletten. Laten we Johannes 5:24 nemen; als u eraan wilt denken—het is een van mijn lievelingsteksten: een handvol en twee dozijn eieren, zie, 5:24.

*Hij die mijn woord hoort, en gelooft op Hem die mij
gezonden heeft, heeft eeuwigdurend leven,*

61 Zie? *Leven*. Wat een woord! *Leven*. Waar zijn we mee bezig? We zijn. . . Dat is wat we proberen vast te houden: leven. Dat is wat we proberen te vinden: leven. Het is het grootste wat er is: leven.

62 Hier niet lang geleden zat ik met mijn secretaris bij een klein beekje dat naar het huis voert en we raaptten een oud stuk fossiel op dat daar in lag. Hij zei tegen me, zei: "Hoe oud is dat?"

Ik zei: "O, misschien zeggen chronologen dat het, of archeologie zou zeggen dat het ongeveer enkele miljoenen jaren oud zou zijn."

Zei: "Hoe kort het menselijk leven is vergeleken met dat!"

Ik zei: "Nee nee, nee." Ik zei: "Wanneer dat er niet meer is, leef ik nog steeds." Ik heb Eeuwig Leven, zie; en daarom. . .

63 En als we om ons heen kijken, denk ik broeders dat we kunnen opmerken dat overal waar we heen kijken, leven is—leven. Als u *hier* aan de overkant kijkt, zou u misschien, stel, een sinaasappelboom zien—hij drukt leven uit op zijn eigen manier. *Hier* is een palmboom—hij drukt leven uit; *hier* is de dennenboom—hij drukt leven uit; *daar* is een bloem, een rode—hij drukt leven uit; de blauwe die eraast staat—hij drukt leven uit. Ziet u, onze organisaties? Zie? Zie, elk ervan drukt leven uit.

64 We zien de kleine bloem. Laten we de—de—de nietigheid van een kleine bloem nemen; staat daar, mooi, en het dient een doel, dient het goed. En als de vorst het raakt in het najaar, is het gebeurd; jong of oud, het sterft. Dat is de dood. Z'n kleine blaadjes vallen af en een klein zwart zaadje valt eruit. Laten we zien of God geïnteresseerd is in waar we voor strijden. Een klein zwart zaadje valt eruit; en na een tijdje dan. . . zo vreemd als het lijkt, God is zozeer geïnteresseerd in dat kleine leven dat Hij er een begrafenisstoet voor heeft. Jazeker; de herfstregens komen, grote tranen druppelen uit de hemel neer en begraven dat kleine zaadje. Nu, is dat waar? Jazeker; begraaft het onder de grond.

65 Dan komt de wintervorst, het bevriest, enkele centimeters onder de grond, de kleine bol droogt op, bevriest, weg; het bloemblaadje valt eraf, weg; het blad is weg. Het kleine zaadje bevriest, barst open, de pulp loopt eruit—dat arme kleine leven dat God schiep. Is het afgelopen? Helemaal niet. O nee.

66 Zie, het zonnestelsel bestuurt het botanisch leven, de zon, z-o-n. En zodra die warme zon van achter de aarde vandaan komt en hier terugkomt, zit er ergens een levenskiem in die geen wetenschapper kan vinden, maar die kleine bloem leeft weer. Het heeft zijn doel gediend—het leeft weer—omdat het leven is.

67 Wel, als God een manier maakte voor het zonnestelsel om weer een leven op te wekken dat Hem diende, hoe zit het dan met

de Z-o-o-n als Hij komt, met Eeuwig Leven? En wij die eeuwig leven hebben; wij zullen een dezer dagen weer opstaan. Laten we gewoon ons doel goed dienen; wat we ook zijn, laten we het dienen. Waar God u ook geplaatst heeft, laten we daar dienstbaar aan zijn; want de Z-o-o-n zal een dezer dagen opstaan met genezing in Zijn vleugels. Ik wil dan voortkomen in de helderheid en de glorie van Zijn opstanding. Ik wil arm in arm met ieder van u lopen, Zijn tegenwoordigheid in. Tot dan, bedenk: wij zijn het kleine blad, aan de boom.

⁶⁸ Ik hou van jagen. Ik neem aan dat u mijn gezicht ziet, opgeblazen. Ik wilde altijd een Weatherby Magnum. Een dierba- . . . Ik zou niemand laten. . . Ik kon me niet veroorloven er een te kopen, ze zijn erg duur. Iemand zou me er een gekocht hebben—er is een man die hier nu zit, die me er een gekocht zou hebben. Dat kon ik hem niet laten doen, terwijl ik zendingsvrienden heb zonder schoenen aan, Dat kon ik niet doen, moet er niet aan denken.

⁶⁹ Dat is de reden dat ik vanmorgen deze pannenkoeken aan iemand probeerde te geven— ik weet wat honger is; ik weet wat die mensen daar te lijden hebben. Ik kan geen verkwistende dingen zien wanneer je weet dat broeders die hetzelfde geloven wat ik geloof daar zijn onder moeilijke omstandigheden. Ik kon ze het niet laten doen.

⁷⁰ Art Wilson gaf me een . . . gaf Billy Paul een model 7, of model 70, .257 Roberts. Billy, mijn jongen, is linkshandig—hij zou geen rechtse grendel kunnen gebruiken. Een vriend van mij die een Weatherby bedrijf leidt, zei: “Wel, laat me dat naar Weatherby sturen en hem het laten herboren, er een Weatherby van voor je laten maken.” Zei: “Het zou geen . . .” Zei: “Het zou jou ongeveer dertig dollar kosten; zou mij ongeveer tien kosten.” Hij deed het.

⁷¹ Hij boorde het niet goed uit; het eerste schot ontplofte het over mijn hele gezicht, bracht me bijna om het leven en . . .? . . . ongeveer zes weken geleden, net . . . Ziet u die plek *daar*? Sloeg de bovenkant van *die* tand eraf waar het *daar* doorheen ging en sneed toen in de zijkant van mijn gezicht. Drie ervan gingen *daar* in de buurt, staken in de sinusklieren en in het bot. Vijftien ervan gingen recht achter de ogen, zo, sneden het gezichtsvermogen bijna in tweeën. Zo zie je maar weer . . .

⁷² Ik kreeg er een boodschap uit: deze “hand-schudden” bekeringen, dat is wat dát was. Zie, als dat geweer in de matrijzen was begonnen als een Weatherby Magnum, zou het de lading hebben gehouden. Maar omdat er mee geknoeid werd en geprobeerd werd om het opnieuw uit te boren . . . Natuurlijk weet elke schutter wat er gebeurde—had druk aan *deze* kant. Zie? Het liet het ontploffen.

⁷³ Zo gaat het met wat van deze “hand-schudden” religie. Ik geloof in wedergeboren worden; ga terug naar het begin en sterf

en wordt opnieuw gevormd. Ziet u? Als u dat niet doet, zal er ergens langs de weg een klapband zijn; het zal bij je barsten wanneer de druk komt. Dus laten we de druk houden.

⁷⁴ Ik was in Kentucky met een vriend van me die boeken verkoopt in de samenkomsten, Mr. Wood. Hij is een Jehovagetuige, die bekeerd werd door een polio jongen die hij bij zich heeft, getrouwd nu, een been onder hem opgetrokken; misschien is er een kans om hem te laten getuigen. Hij werd gered, vervuld met de Heilige Geest.

⁷⁵ Zijn broers kwamen—zijn vader was een voorlezer—ze excommuniceerden hem uit alles van hun. Op een dag kwam zijn broer binnen—ik was thuis op vakantie, of aan het uitrusten—en hij ging naar zijn broer toe, hij zei: “Banks, wat,” dat is degene die hier is, zei, “waar ben je in hemelsnaam in verzeild geraakt?” Hij zei: “Een hoop fanatisme!”

Hij zei: “Dat is geen fanatisme;” hij zei, “kijk naar Davids been.”

⁷⁶ Hij zei: “Ach, onzin.” Zei: “Je vader heeft je opgevoed, heeft ons van kinds af aan opgevoed die hellevuur brandende predikers niet te geloven,” enzovoort. Zei: “Je zou zoiets niet moeten doen.” Zei: “Naar wat voor een kwakzalver zit jij te luisteren?”

Zei: “Daar is hij daarbuiten in het veld, bezig met het hooi.” Vlakbij hun huis.

⁷⁷ Riep me naar binnen—ik geloof dat ik op alles leek behalve een prediker. En hij zei—zat daar—hij zei. . . Ik sprak tot hem. Zei: “Hoe maakt u het?” Erg koud, onverschillig.

⁷⁸ Dus, er kwam een visioen—gewoon aan het spreken—het heeft het hier drie of vier keer gedaan sinds ik hier sta, zie; en, ik zei: “U bent een. . . Waarom hebt u uw vrouw verlaten, die twee kleine jongens?”

Hij keek naar Banks alsof z’n broer me erover verteld had.

⁷⁹ Ik zei: “Kijk niet naar hem;” ik zei, “hij heeft me dat nooit verteld.” Ik zei: “En eergisteravond dan? Uw vrouw heeft blond haar, u was bij een vrouw met kastanjebruin haar. Die man die op de deur klopte en u ging door het raam. Het is maar goed dat u niet ging of uw hoofd was eraf geschoten—de man had een pistool in zijn hand.”

⁸⁰ Hij tuimelde neer op de grond; hij gaf z’n hart aan Christus en werd gered. Nu is z’n hele familie gered op dezelfde wijze, ieder van hen. Zie? Wij waren. . . Vervuld met de Heilige Geest.

⁸¹ Toen, beneden. . . We waren aan het jagen, beneden in Kentucky, en waren op eekhoortjesjacht; ik hou ervan op eekhoorns te jagen, gewoon de sport van op eekhoorns te jagen. We houden ervan om ze te eten. Ik trainde mijn geweer op vijftig meter voor een schot in het oog, zie, gewoon op—

op—op vijftig meter. Dus we hadden een...Op jacht—het was erg...Als u ooit op grijze eekhoorns hebt gejaagd—jullie hebben het geloof ik wel in Oklahoma daar; ze zijn...over Houdini als ontsnappingsartiest gesproken—hij is helemaal geen ontsnappingsartiest vergeleken bij een van hen. Hoe snel ze zo weg kunnen komen! [Broeder Branham knipte met zijn vingers—Red.]

⁸² Dus het was heel droog, u kon niet dicht bij ze komen, dus hij zei: “Er is een plek in eh...hier in...een oude man, waar we in de *hollers* konden jagen waar het vochtig is.” U weet wat een *holler* is? Wat wij een *holler* noemen, het is een vallei—waar de heuvels naar beneden komen en je dan door deze plaats loopt en je naar beide kanten van de heuvel uitkijkt; het is vochtig, waar het water stroomt.

⁸³ Hij zei: “Maar hij is een ongelovige, en een van de ruigste van het land.” En zei: “O, hij is verschrikkelijk.” Zei: “Als hij weet dat u een prediker bent,” zei, “zou hij...Hm!”

Ik zei: “Wel, laten we het proberen.”

⁸⁴ Dus wij gingen door richels en over *hollers* heen en alles tot we ver, ver weg in het veld kwamen. Daar stond een mooi klein huisje daar achter, een oude man met een grote oude brede-slappe hoed, twee die daar zaten, weet u, onder de boom. Hij zei: “Daar is hij.”

Dus ik zei: “Doe jij het woord maar.” Dus, we reden dichtbij, en hij stapte uit, hij sprak met hem.

Zei: “Kom verder.” U weet hoe de Kentuckiërs, zuiderlingen...Zei: “Kom verder.”

⁸⁵ Ging daar een tijdje zitten en zei: “Mijn naam is Wood;” zei, “ik ben Banks Wood.” Zei: “Ik vroeg me af of we konden jagen;” zei, “een vriend van me is hier.” Zei: “We hebben hier gejaagd op de andere kreek,” en zei, “het is te droog; we dachten misschien...”

Hij zei: “Welke Wood ben jij? Ben jij Jim Wood’s jongen?”

Hij zei: “Ja.”

Hij zei: “Jim Wood is een eerlijk persoon in deze streek,” zei, “een van hem of zijn mensen ook: ik heb hier honderden hectares, ga je gang.”

Hij zei: “Dank u, meneer.” Zei: “Is het goed dat mijn voorganger;” wilde dat niet zeggen, ziet u, “mijn voorganger met mij meegaat?”

Hij zei: “Je zegt me toch niet dat een Wood zo laag bij de grond is geworden om overal waar hij heen gaat een prediker met zich mee te slepen?”

Zei: “Ja.” Zei...

Ik dacht dat het tijd was voor mij om uit te stappen. Dus ik stapte uit de truck, liep rond, ik zei: "Hoe maakt u het?"

Hij zei: "En u bent de prediker?"

⁸⁶ Had in twee weken geen bad genomen, weet u, en eekhoornbloed en snorharen zo lang. Ik zei: "Ja meneer." Ik zei: "Ik geloof dat ik er niet op een lijk."

Hij zei: "Nou, dat deel is in orde; maar," zei, "weet u, ik hoor een ongelovige te zijn."

Ik zei: "Dat is niet veel om over op te scheppen, nietwaar, meneer?"

Hij zei—hij zei: "Misschien niet." Hij zei: "Maar het enige waar ik—ik aan denk, is . . ."

Ik dacht: "Here, als U mij ooit geholpen hebt, doet U het nu, want ik—ik heb . . . er moet iets gebeuren."

⁸⁷ Hij zei: "Nu, het enige wat ik tégen jullie kerels heb: jullie blaffen bij de verkeerde boom." Weet iemand wat dat betekent? Een liegende hond, weet u: een die bij *deze* boom blaft en de wasbeer zit in een andere boom, weet u. Dus hij zei: "U blaft bij de verkeerde boom;" zei, "u hebt het over iets waar er gewoon niets boven zit."

Ik zei: "Wel, misschien ligt dat aan de mening." Zie? Ik zei: "Misschien ziet de hond iets dat u niet ziet." Hm?

En hij zei: "Wel," zei, "er is daarboven niets om mee te beginnen." Zei: "Er bestaat niet zoiets als God."

Ik zei: "Wel, dat is natuurlijk uw Amerikaans voorrecht om dat te geloven."

⁸⁸ En eh, er stond daar dus een oude appelboom en—en een hele hoop waren er op de grond gevallen, weet u. Het was ongeveer rond half augustus, en *yellow jackets* waren . . . Weet u wat een *yellow jacket* is? Ze zaten aan die appels te zuigen, weet u. Dus ik zei . . . dacht dat ik maar beter snel van onderwerp kon veranderen, weet u, dus ik zei: "Vindt u het erg als ik een van die appels neem?"

⁸⁹ Hij zei: "O, helemaal niet." Zei: "De wespen eten ze op." Dus ik ging erheen en pakte er een, wreef hem op mijn vuile overall. Wanneer je in Rome bent, moet je een Romein zijn, weet u.

Dus, ik zei: "Wel . . ." Ik nam een hap van de appel, en stond daar een poosje.

⁹⁰ Hij zei: "Ja, dat is het tegen jullie: jullie zijn altijd," zei, "het enige wat het is: jullie profiteren gewoon van de mensen, leven van liefdadigheid."

⁹¹ Ik zei: "Ja, dat is waar, we leven van de aalmoezen van de mensen, uit vrije wil. Ze hoeven niet te komen. Zie? Ze geloven het en ze ondersteunen het."

92 Hij zei: “Wel,” hij zei, “zoiets bestaat niet. Ik heb nog nooit zoiets zien aantonen.” Zei: “Ik kan loodrecht omhoog kijken zover mijn ogen kunnen zien—ik zie geen God, zie niets anders.” Zo blind, weet u. En dus, hij zei: “Ik zie niets, zie geen God. Ik ben hier al zesenzeventig jaar en ik heb nog niets gezien.”

93 Hij zei: “Ik zal één ding zeggen: er was eens één predikant, ongeveer twee jaar geleden, die hier naar Acton kwam op het bijeenkomst-terrein van de Methodisten.” Hij zei: “Hij was een kerel uit Indiana.” Hij zei. . . hij. . . “Oude Lady Casshorn,” was haar naam geloof ik, zei, “woont hier bovenaan de heuvel ginds.” En zei: “Ze had maagkanker.” En zei: “Ik en mijn vrouw gingen er elke ochtend heen;” zei, “we konden haar niet meer op een bedpan leggen,” excuseer dit, zusters, maar u. . . ?. . . zie, maar zei, “we moesten gewoon een doortreklaken gebruiken,” rubber, eronder, weet u, “en trekken aan het doortreklaken.” Zei: “Ik en mijn vrouw gingen er elke ochtend en elke avond heen, en verschoonden haar bed en verzorgden haar. Zij en haar man wonen daar.” En zei: “Artsen hadden haar bezocht,” en zei, “ze was ongeveer een jaar lang met deze kanker onder doktersbehandeling geweest.” En zei: “Ze was op een punt gekomen dat ze niet eens meer terugkwamen, en bleef gewoon in leven onder verdoving.”

94 Zei: “Deze prediker kwam uit Indiana, hij was hier nog nooit eerder geweest,” en zei, “en ze hielden daar een bijeenkomst.” Zei: “Het waren. . . ik geloof dat er bijna vijftienhonderd mensen waren in deze. . .” Acton is een heel klein. . . Wel, ik denk dat de bevolking uit ongeveer twintig bestaat, zie, maar ze hebben daar een bijeenkomstterrein.

95 En dus. . . hij zei: “De tweede avond daar, onder het prediken,” zei, “hij keek achterom, in het gehoor, en zei tegen deze vrouw haar zuster, noemde haar bij naam en vertelde haar dat toen ze van huis wegging dat ze een kleine witte zakdoek nam met een klein blauw figuurtje in de hoek ervan en dat ze die in haar portemonnee had; dat ze een zuster genaamd *Zo en zo* hier had die stervende was aan kanker, kom, leg deze zakdoek op haar, en ze zou beter worden.”

96 En zei: “Die avond rond tien uur,” zei, “ik dacht dat ze het Leger des Heils daarboven op de heuvel hadden. Ik heb nog nooit in mijn leven zoveel lawaai gehoord. Wij dachten dat de oude dame gestorven was.”

97 Dus, in Kentucky gaan ze om zeven uur naar bed, met de kippen, weet u, wanneer ze. . . Dus toen. . . Dus zij, zei. . . En dat was Big Ben, weet u, die die zakdoek nam en er met die vrouw heen ging om die op haar te leggen (En hij kan ook schreeuwen als een panter, weet u,) daarboven op de heuvel. Dus, hij was daarboven.

⁹⁸ En zei: “De volgende morgen gingen we erheen om te kijken wat we konden doen om hen te helpen.” Natuurlijk kon je daarzo niet tot de morgen erop een begrafenisondernemer krijgen, weet u. Zei: “Ging—gingen erheen om te zien wat we konden doen, vrouw en ik.” En zei: “Toen we daar aankwamen,” zei, “zat die vrouw gebakken appelpasteitjes te eten, zat aan tafel en dronk een kop koffie, zij en haar man.”

⁹⁹ Weet u wat gebakken appelpasteitjes zijn, halvemaan? Ziet u, u rekt het deeg uit als een pannenkoek en doet de . . . Weet u wat—weet u wat leren broeken is, leren broeken betekend? Zie, bonen die je, weet u, ophangt en ze in de zon laat drogen, en de appels laten drogen, weet u, net zo, bovenop het huis. En deze appels dan nemen en ze hierin doen, ze zo omdraaien en ze dan bakken en maken wat ze “halvemaan” noemen en er sorghum-melasse bovenop doen; ze zijn heel erg lekker. En . . . [Een broeder zegt: “Ze zijn lekker.”—Red.] Dat zijn ze zeker. En dus . . .

¹⁰⁰ Zei: “Ze was gebakken appelpasteitjes aan het eten, zij en haar man.” En zei: “Zij doet niet alleen haar eigen werk, maar ze doet het werk van de burens—sindsdien. Dus ik wilde nu weten hoe die man dat wist.”

En Banks keek me aan. Hij begon . . . Ik schudde m'n hoofd zo naar hem.

En hij zei: “Ik zou het graag willen weten . . .”

Ik zei: “U meent toch niet dat dat waar is.” Ik zei: “Zoiets zou u toch niet geloven.”

¹⁰¹ “Wel,” zei, “ik kan u er mee heen nemen en het u bewijzen.” Zie, nu was hij toen tegen mij terug aan het prediken, ziet u; ik liet hem . . . Hij zei: “Ik kan u daar mee naar boven nemen en het u bewijzen.”

Ik zei: “O, ik neem u op uw woord.” Zie? Ik zei: “Ik neem u op uw woord.”

¹⁰² Hij zei: “Wel, ze is daarboven. En als u het niet gelooft, ga er dan heen en vraag het maar, en vraag het aan een van de burens hier, ieder kan u erover vertellen.”

“O,” ik zei, “ik . . . u—bedoelt u dat dat zo is?”

Hij zei: “Ja, zeker is het zo.”

¹⁰³ En ik dacht: “Uh-huh. Nu ben jij terug tegen mij aan het prediken.” Ziet u? Ik stond daar gewoon een poosje, en ik zei . . . Hij zei . . . Ik zei: “Wel, wat is er zo . . . Wat—waar wilde u de prediker over zien? Wat was zijn naam?”

Zei: “Ik weet het niet.” Zei: “Als ik hem ooit zie, ga ik hem erover vragen.”

Ik zei: “Ja meneer. Wel,” ik zei, “ik hoop dat u dat doet.”

¹⁰⁴ En, hij zei: “Wel,” zei hij, “weet u,” hij zei, “wat ik niet kan begrijpen was wat hij—dat hij erover sprak toen hij daar kon

staan en nog nooit eerder in deze streek was geweest, en wist dat die vrouw die zakdoek pakte, en die haar liet toekomen, en hem op die vrouw legde, en haar precies vertelde wat er ging gebeuren. Dat is twee jaar geleden geweest, en ze is volkomen gezond,” zei, “en ze—ze is helemaal in orde.”

¹⁰⁵ Hij zei: “Daar is ze; de dokters zeiden dat ze elk moment zou sterven; ze maakten haar open, met kanker, en naaiden haar gewoon weer dicht; konden er niets aan doen, het was al te ver gevorderd,” zie, zei, en dus, hij zei, “was uitgezaaid.” En zei: “Daar is ze.”

Ik zei: “Wel, dat is zeker merkwaardig, nietwaar?”

En hij zei: “O ja.”

Ik zei: “Tjonge, dat is een goeie appel.”

En hij zei: “Ja, dat is een beste.” Zei: “Ja ja.”

Ik zei: “Hoe oud is die boom?”

¹⁰⁶ Hij zei: “Jonge man,” al mijn vijftig jaar, weet u. Hij zei: “Jonge man,” hij zei, “ik woonde vroeger ginds bovenop die heuvel. Ik en mijn vader en mijn moeder en wij allemaal woonden daar vroeger, waar die ouwe—ouwe schoorsteen, het ouwe blokhuis.” Zei: “Pappie bouwde dit huis, en we verhuisden hierheen,” zei, “en toen hij stierf, nam ik het over;” zei, “en ik heb mijn gezin hier grootgebracht.” Zei: “Ik ben zesenzeventig.”

¹⁰⁷ Hij zei: “Ik heb die boom daar ongeveer vijfenveertig jaar geleden geplant.” En zei: “Ze heeft een goede oogst appels voor me opgeleverd sinds ze begonnen is te dragen.”

Ik zei: “Geweldig.” Ik zei, dat is . . . ? . . . Ik zei: “Ik zie dat de bladeren allemaal van die boom af vallen.”

¹⁰⁸ Zie, mijn oude moeder vertelde me altijd: “Geef een koe gewoon genoeg touw en ze zal zichzelf ophangen.” Zie? Dus, bind je paard maar aan het einde van het touw vast, kijk hoe hij er z’n voet na een poosje over krijgt, weet u. Dus zo is het, zonder enige . . . Ik moet gewoon op God vertrouwen, gewoon de eenvoud van, luisteren, en gewoon de weg gaan die Hij leidt, ziet u. Zonder—zonder eigen verstandelijke krachten om die slimme jongens de pas af te snijden, weet u, u moet het Hem gewoon laten doen, ziet u.

Dus hij zei: “Wel,” zei hij, “ja, de bladeren gaan weg.”

¹⁰⁹ Ik zei: “Nu, dat is merkwaardig, nietwaar, meneer?” Ik zei: “Hier zijn we . . . Hier is het half augustus—we hebben . . .” Het was nog steeds heet, ongeveer tweeëndertig toen, in de schaduw. En ik zei: “Half augustus, zonder enige vorst of wat, en toch vallen die bladeren van de boom af.” Ik zei: “Vraag me af hoe dat komt.”

“O,” zei hij, “de—het leven heeft ze verlaten.”

“O,” zei ik, “ik zie het; het leven heeft ze verlaten. Waar is het leven heengegaan?”

Hij zei: “Naar beneden in de wortels, het sap.”

“O,” zei ik, “is dat zo?” En hij zei: . . . En ik zei: “Waarvoor doet het dat?” Ik zei: “Bedoelt u dat dat leven niet in die boom zit, in de winter?”

Hij zei: “O nee. Het zou het doden—de kiem van leven zou worden gedood in de boom als het daarboven was.” Hij zei: “Het leven gaat naar beneden in de wortels.”

“Uh-huh,” ik zei, “komt volgende voorjaar terug omhoog, brengt u weer een hoop appels.”

“Ja.”

¹¹⁰ Ik zei: “Ik wil dat u mij een vraag beantwoordt.” Ik zei: “Zeg me—die boom heeft geen intelligentie— maar er is een Superintelligentie die die boom vertelt dat ‘het nu winter wordt, ga daar weg en ga terug in de wortels en verstop je, onder de grond; volgend voorjaar moet je deze man wat appels voortbrengen.’ En als hij geen acht op Hem slaat, sterft hij. Als het wel acht op Hem slaat, blijft het leven—die Intelligentie—hij moet acht slaan op deze Intelligentie.”

Hij zei: “Wel, dat is gewoon de natuur.”

¹¹¹ Ik zei: “Wat is de natuur?” Ik zei: “Bedoelt u gewoon geografisch en het schommelen van de aarde?” Ik zei: “Zet een emmer water daar buiten op de paal, in het midden van augustus, laten we het beneden in de paal zien zakken en dan in het voorjaar weer omhoog komen en weer een emmer water hebben.”

Zei: “Dat doet het niet.”

Ik zei: “Wel, dan moet het een intelligentie zijn die deze bestuurt.” Zie?

Zei: “Heb er nooit zo aan gedacht, maar ik geloof dat u gelijk hebt.”

¹¹² En ik—ik zei: “Welnu, wanneer u erachter komt welke Intelligentie die dat—dat sap in die boom vertelt om naar beneden te gaan in de wortel om zich te verbergen, om weer terug te komen en iets naar boven te brengen ten voordele van iemand, zal ik u vertellen, dezelfde Intelligentie was het die mij het vertelde, dat die vrouw daar lag te sterven aan een kanker, en als ze de geboden van God zou gehoorzamen, ze genezen zou worden.”

Hij zei: “U bent niet die prediker?”

Ik zei: “Dat ben ik.”

“Hoe heet u?”

Ik zei: “Branham.”

Hij zei: “Dat is hem. Kun u het bewijzen?”

Ik zei: “Wel, ik denk van wel.” En daar onder die appelboom, met dat simpele kleine verhaal, *Leven*, leidde ik hem tot Christus.

¹¹³ Vorig jaar was ik er weer; ik liep naar de boom toe, en een vrouw zat daarachter, zijn vrouw, appels te schillen. Ik vroeg naar hem; hij was heengegaan.

¹¹⁴ Ze zei: “Meneer Branham, God zij altijd met u.” Ze zei: “Jaar na jaar hebben we het geprobeerd, we hebben alles gedaan, maar dat simpele verhaaltje over deze appelboom bracht hem tot Christus.”

¹¹⁵ Dus leven is zo eenvoudig, en toch is het zo groot. Laten we gewoon doen wat wij hebben, zodat wij op een dag een opstanding zullen hebben; en niet alleen onszelf, laten we iemand anders met ons meenemen wanneer we tot die dag komen. Is dat goed? Kunnen we bidden?

¹¹⁶ Hemelse Vader, U maakte leven zo eenvoudig, de wég zo eenvoudig, zo duidelijk. Laat het verre van ons zijn ooit te proberen het op zo'n manier te verdraaien om onze eigen, wat wij inzien als intelligentie in te brengen. Laten we gewoon de eenvoud nemen die God vóór ons heeft geplaatst, dat daar gebruiken om zielen te winnen voor Christus.

¹¹⁷ Vader God, we zijn nu hier—we zijn hier, openen deze bijeenkomst. Er zijn hier zondaars overal om toe; ik weet niet wie ze zijn, waar ze zijn. Hier zit ik met mannen en vrouwen vanochtend waarvan ik geloof dat door de eindeloze eeuwen die komen gaan, dat we gezamenlijk zullen leven. Terwijl we hier vanochtend zitten en over de tafel elkaar aankijken, kijk ik langs de rij en zie grijsharige mannen, die waarschijnlijk op het veld waren te prediken toen ik een zondaar was; we hebben elkaar de handen geschud, we hadden fellowship tijdens ons ontbijt.

¹¹⁸ Misschien ontmoeten we elkaar nooit weer bij een ontbijt; maar er is één ding zeker: we zullen elkaar op een dag bij een Avondmaal ontmoeten, dat is een Bruiloftsmaal, wanneer die grote tafel is uitgespreid over de hemelen, zich uitstrekkend van hemel tot hemel. Dan zullen we over de tafel elkaar aankijken—er zal zeker een traantje van onze wangen afdruppelen als we eraan denken, als we elkaar de hand schudden, zeggen: “Ik herinner me de Salem-bijeenkomst. Hier is broeder *Zo en zo*, hij was degene die toen binnenkwam; deze hier.”

¹¹⁹ Dan zal de Koning in Zijn schoonheid aan komen lopen, in Zijn witte gewaden, en alle tranen van onze ogen wegvegen en zeggen: “Huil niet, kinderen, het is allemaal voorbij. Ga binnen in de vreugden des Heren die voor u bereid zijn sinds de grondlegging van de wereld.”

¹²⁰ God, laten we velen rond de tafel hebben zitten vanwege deze inspanning die wij leveren. We zullen nu alles doen wat we kunnen, Here, we verlaten ons op U, om ons te helpen. We

zijn de Uwen, we zijn in Uw handen, Here—doe met ons wat U goeddunkt.

¹²¹ We danken U voor de gemeenschap met elkaar en met de Zoon van God, Wiens tegenwoordigheid nu bij ons is. Moge Hij altijd blijven, en mogen wij altijd trouw en getrouw blijven aan de roeping, opdat wij uit mogen gaan, niet in de kracht van geld, in de kracht van grote dingen van de aarde, maar in de kracht van bescheidenheid, in zachtmoedigheid en nederigheid van de Geest, als Hij ons maken en kneden wil tot beelden van zonen en dochters van God, zodat wij anderen voor Hem mogen winnen. In Jezus' Naam vragen wij deze zegen om God te eren. Amen.

¹²² Hartelijk dank, vrienden. Als u het toelaat, zal ik—zal ik uw ontbijt voor u betalen. Ik heb deze tijd van gemeenschap gehad, ik zal het graag doen. [Een broeder zegt: “Wij willen niet koppig zijn, zo willen we het niet doen.”—Red.] Wel, ik—ik zal het graag doen. Zie? Ik—ik zal het graag doen. Ik heb er zeker van genoten om hier te zijn en bij u te zijn. En nu, tot ik u vanavond zie—onze broeder, voorzitter, kom.

LEVEN DUT62-0719B
(Life)

Deze Boedochap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gebracht op donderdagmorgen 19 juli 1962 in de Marion Hotel in Salem, Oregon, de Verenigde Staten en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org